

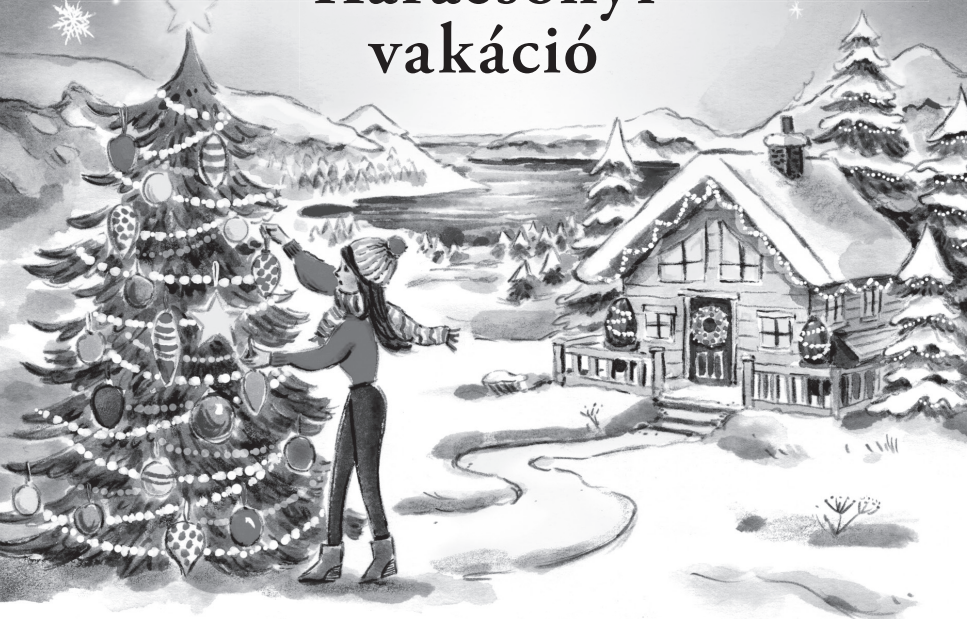

*The
Christmas
Holiday*

Karácsonyi
vakáció

The
Christmas
Holiday

Karácsonyi
vakáció

Phillipa Ashley

A fordítás alapja:
Phillipa Ashley: *The Christmas Holiday*
First published in Great Britain in 2022 by Avon,
an imprint of HarperCollins Publishers

Fordította
E. Molnár Eszter

Szerkesztette
Winter Angéla

Borítóterv
Hannah George

ISBN 978-963-636-732-9

Minden jog fenntartva

Copyright © Phillipa Ashley 2022
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2025
Hungarian translation © Molnár E. Eszter 2025

*Legjobb barátnőmnek, Janice-nek.
Boldog születésnapot!*

xxx

Prológus

Ez volt a legnagyobb karácsonyfa, amit Krystle valaha látott: nála legalább kétszer magasabb, a tetejét fénylő csillag díszítette, ami majdnem felért a mennyezetig. Az ágakat csaknem teljesen eltakarták a csillogó díszek, a csíkos cukorpálcák, a gyöngyfüzérek és a fából készült figurák.

Tetőtől talpig a szivárvány minden színében pompázó girlandok borították, amelyek csillogtak a tűz fényében. A fa alatt fényes karácsonyi papírba csomagolt, masnis szalagokkal átkötött, különböző alakú és méretű ajándékok sorakoztak.

A szoba arra a karácsonyi képeslapra emlékeztette Krystle-t, amelyet az elmúlt évben Linda nénikéje küldött neki és az édesanyjának. A képen a tágas szobában álló karácsonyfa körül egy család apraja-nagyja bontogatta a tűz fényénél az ajándékokat.

Lábujjhegyre állt, és belesett az ódivatú ablakon. Lába a talajba süppedt, edzőcipője a beszívargó víztől cuppogott. Anyja a Linda nénitől kölcsönkapott pénzből vette a cipőt, de nem bírta sokáig ezen a sziklás, sáros talajon, ahol az elmúlt néhány napban a Tóvidéken gyalogolt.

A turistaközpont oktatói lány, északi akcentussal beszéltek és sokat mosolyogtak. Viccelődtek vele a rózsaszín sportcipő

miatt, és a további programokhoz „rendes lábbelit” kölcsönöztek neki. Krystle tudta, hogy jól akarnak, mégis utálta a más által kitaposott, kemény bakancsot. Akkor már inkább a vizes zokni.

Egyébként is jobban szeretett volna bent lenni, és punktum! Már szinte teljesen besötétedett, pedig nem sokkal előbb ették meg a déli szendvicseiket. Néhány csillag már fent ragyogott az égen, és fény szűrődött ki a Thorndale-völgy házikóiból.

Krystle-nek a falu szélén kellett várnia a buszra. A hosszú gyaloglástól kimerült és átfázott gyerekek csipszet tömtek magukba, közben azt találgatták, vajon mi lesz vacsorára a turista-központban, ahol valamennyien emeletes ágyon alszanak majd.

Senki nem vette észre, amikor Krystle a többiektől elosont a nagy, kőoszlopos ház felé. Ugyanúgy vonzották a fényárban úszó ablakok, mint a nagy, londoni áruházak, amelyeket olyan szívesen keresett fel Linda nénivel. Abban még nincs semmi rossz, ha egy pillanatra odamegy, nem igaz? Jobb, mint a hidegben állni, miközben esik az eső, és a tanárok azt mondják nekik, hogy „tartsák az állukat felfelé”, jelentsen ez bármit is.

Levette egyujjas kesztyűjét, az ablaküveghez tartotta a tenyerét, mintha azt remélte volna, hogy érezheti a tűz melegét. Az üveg hideg volt, de hallotta a halk pattogást és ropogást, ahogy a lángok felcsaptak. Még sohasem volt olyan házban, ahol a kandallóban tűz égett. Linda néni szerint nagyon kellemes látvány, de sok a gond vele, anya szerint pedig túl veszélyes ahhoz, hogy egy lakásban ilyennel fűtsön az ember.

Ám ebben a hatalmas házban a tűz hívogatónak és teljesen biztonságosnak látszott. Vajon hol lehetnek a háztulajdonosok? Miért nincsenek itt, hogy élvezzék ezt a csoda szép szobát, mint azok az emberek a képeplapon? Ha ez Krystle háza lenne, az anyja egy magazinnal és egy pohár borral, összegömbölyödve heverne a kanapén. Linda néni pedig egy pohár sherryvel

a kezében, lábát zsámolyon nyugtatva üldögélne a karosszékben. Krystle a tűznél melegedne, könyvet olvasna a szőnyegen fekve, és közben azon gondolkodna, vajon mit rejtenek az ajándékcsomagok.

Mindez éles ellentétben állt valódi életével, ami olyan volt, mint a southendi hullámvasutazás, amire Linda néni befizette. Krystle szerette a hullámvasutat, de nem akart egész életében rajta ülni.

Linda néni azt mondta, hogy anyja „minden tőle telhetőt megtett”, és ezt Krystle el is hitte. Szerette az anyját, aki gyakran volt rá mérges és türelmetlen, mindig kevés pénzből élt, nagyon boldogtalanul. Amióta Krystle az eszét tudta, lakásról lakásra vagy panziókba költöztek, ahol a falakról mállott a festék, és mindenhonnan ételszag áradt.

Ami pedig az iskolát illeti, annyiszor kellett váltania, hogy már nem is számolta. Épphogy sikerült barátokat szereznie, máris gyökerestül tépték ki a környezetéből, és került másikké helyre. Vagy mert az anyja összerúgta a port a főnökével – és Krystle nem hibáztatta miatta, mert a főnökök borzalmasnak tűntek –, vagy mert nem volt hajlandó „tovább itt tartani a lányát ebben a szutykos lyukban”.

A dolgok azonban ismét megváltoztak, de nem jó irányba.

Az anyjának lett egy új barátja, Gus, és úgy tervezték, karácsonyra beköltöznek hozzá. Ez Krystle-t rettegéssel töltötte el. Nem mintha a férfi erőszakos lett volna – tulajdonképpen tudomást sem vett a lány létezéséről –, azonban úgy érezte, hogy hatalmas árnyékot vet az életére, amit az sem enyhített, hogy cserébe állandó otthont adott nekik. Gus gúnyolódott az öregeken, búzlott az aftershave-től, és gyakran ételmaradékok voltak a szakállában.

Neki is volt két lánya: ikrek, és egy évvel voltak idősebbek Krystle-nél. Kinevették őt a ruhái miatt, és bunkónak csúfolták.

A Rettenetes Ikreknek saját szobájuk volt, Krystle viszont Gus „irodájában” aludt egy kihúzható kanapén, amit minden reggel el kellett tüntetnie, hogy nyoma se maradjon a férfi „munkahelyén”.

Az ikerlányok nyíltan kimutatták, hogy legalább annyira gyűlölnek osztozni vele a házukon, mint ő, főleg azok után, hogy egyiküket belelökte egy pocsolóba, mert az kigúnyolta őt az iskolai ingyenebéd miatt.

Bárcsak Linda nénivel élhetnének! De az anyja belezúgott Gusba, és közölte Krysszel, hogy jobb, ha beletörődik.

Krystle belefáradt, hogy mindig mindenbe beletörődjön. Nem volt kedve más bakancsát hordani, és Londonba sem akart visszamenni. Bárcsak ideköltözhetnének, a Tóvidékre, hogy mind itt éljenek, ebben a nagy házban: anyja, Linda néni meg esetleg egy kutya és egy macska.

Odanyomta az arcát az ablaküveghez, az orra teljesen szétlapult, és átadta magát a karácsonyi üdvözlőlap varázslatos mesevilágának.

– Krystle Jones, mi a csudát csinálsz?

A mennydörgő hangtól megijedt, és háttal a házat körülvevő virágágyásba esett. Nem ütötte meg magát – legalábbis nem érezte –, de az ijedségtől hevesen kalapált a szíve, és alig kapott levegőt.

Egy nő tornyosult fölé csípőre tett kézzel.

– Menj el innen! Ez magánterület!

Miss Braithwaite bozontos szemöldöke úgy meredezett egymással szemben, mint két hadakozó hernyó. Az eső a metsző hidegben fagyosra váltott, mintha ezernyi apró tű bökölte volna Krystle arcát.

– S-sajnálom, Miss Braithwaite.

Krystle felkőnyökölt. Érezte, ahogy a nedvesség a kabátján áthatolva eléri a melegítőfelsőjét.

– Megérkezett a mikrobusz. Majdnem nélküled indultunk vissza a központba!

Krystle riadtan felnyögött.

– Nem!

Miss Braithwaite rosszalló tekintete megenyhült, elmosolyodott. Lehajolt, megfogta Krystle kezét, és talpra segítette.

– Gyerünk, hölgyem! Persze hogy nem hagyunk itt, de egy csomó ember fáradozott azon, hogy ezt a kirándulást megszervezze. Nem lenne szép megváratni őket, ugye?

– Ez igaz, asszonyom.

Megpróbálta lesöpörni a sarat a farmerjáról, de ezzel még jobban elmaszatozta rajta a koszt.

Miss Braithwaite a fejét csóválta.

– Ne foglalkozz a ruháddal. A központban majd bedobjuk a mosógépbe. – A száját összehúzva a lány lábára nézett. – Viszont az idétlen tornacipőd teljesen átázott. Néhány napra beteszem a szárítósobába. Ne aggódj, a hét további részében viselheted a bakancsodat.

A nő a kesztyűjét összeütögetve noszogatta tovább Krystle-t.

– Most aztán igyekezz, egy-kettő! A sofőr nem örül, hogy megvárakoztattuk, annyit mondhatok.

A kislány halk sóhajjal, cuppogó cipőben elindult Miss Braithwaite nyomában a mikrobusz felé, ami a kocsifelhajtó túlsó végén állt. Visszapillantott. Árnyékokat vélt látni az ablakoknál. Úgy képzelte, a család tagjai azok, akik a sétából hazatérve forró csokoládét készültek fogyasztani, habspray-ből nyomott tejszínhabbal és kis rózsaszín mályvacukorral. Talán megengedik a gyerekeknek, hogy máris kibontsanak egy ajándékot, bár csak hetek múlva lesz karácsony. Ha Krystle lenne az anyjuk, megengedné, hogy egy kicsi ajándékot kibontsanak. Csak egyetlenegyet...

– Halleluja! Előkerült a tekergő! – jelentette be Miss Braithwaite, miközben Krystle bemászott a buszba.

A fiúk közül néhányan gúnykacajt hallattak, néhány gyerek viszont csodálva nézett Krystle-re, mivel el mert szökni, még ha csak rövid időre is.

A sofőr egyáltalán nem neheztelt, sőt fel sem pillantott az újságjából, amikor Krystle ellopakodott mellette. A kislány fintorgott. A buszt vizes ruhák és halpástétomos szendvics szaga töltötte be.

Új barátnője, Harriet odébb csúszott, és átengedte neki az ablak melletti ülést.

– Vizes vagy – suttozta.

– Bocs. Jobb, ha nem jössz a közelembe.

Harriet elvigyorodott.

– Fogadok, hogy Miss Braithwaite kiakadt!

– Egy parányit – bólintott Krystle, és mindketten igyekeztek elfojtani kuncogásukat.

A motor felbőgött, és a busz elindult.

Krystle letörölte a bepárásodott ablakot, és figyelte, ahogy a ház fényei elhalványulnak az alkonyatban. Hamarosan nem marad belőle más, mint emlék, ami elvész a kőfalakra és a mezőre hulló hópihéek táncába.

Harriet Haribóval kínálta Krystle-t. A nyelve lime-zöld volt.

– Hol jártál? – kérdezte halkán.

– A háznál, ami olyan, mint a karácsonyi üdvözlőlapon – felelte, miközben belenyúlt a zacskóba –, és egyszer én is ilyen házban fogok lakni.

Első fejezet

HUSZONNÉGY ÉVVEL KÉSŐBB

November elseje

– Az ég szerelmére, vajon eláll valaha az eső ezen az átkozott helyen?

– Ez itt a Tóvidék. Gondolom, szükséges az eső, hogy ki ne száradjanak a tavak – válaszolta Krys, miközben az ablaktörőket figyelte, ahogy ide-oda csapódnak a Porsche szélvédőjén.

– Kétségtelenül.

Brett az ablaktörő gombját babrálta.

– Miért nem működnek rendesen?

– Már a maximális fokozaton törölnek. Nem hiszem, hogy képesek lennének ennél gyorsabban dolgozni. Ez a te autód. Nem olvastad a kézikönyvet?

– Naná, hogy nem olvastam! Ki az, aki a használati utasításban nézi meg, hogyan működik az ablaktörő? Ennek magától értetődőnek kellene lennie. Jesszusom! Mi volt ez?

Krys egy másodpercig képtelen volt válaszolni. A fogai még mindig össze-összekocantak attól, ahogy az autó előrelendült, majd visszazötytyent a földútra.

– Szerintem egy kő volt. Vezess óvatosabban, Brett, lassíts egy kicsit! Ez az autó nem ilyen utakra készült.

– Négykerék-meghajtású. Egy terepjáró, bár amikor megvettem, nem gondoltam, hogy egyszer majd egy szekérúton fogok rodeózni vele a világ végére. Ha nem taposok a gázra, nem érünk oda ahhoz az udvarházhoz sötétedés előtt.

Jobb későn, mint soha – gondolta Krys, miközben egyik kezével megtámaszkodott a műszerfalon. Magára parancsolt, hogy ne idegesítse fel Brett morgolódása. Ha már akkor veszekednek, mielőtt még Holly Manorhoz érnek, nem a legjobb módja, hogy elkezdjék a „veled vagy nélküled” vakációt, amitől a kapcsolatuk megújulását remélték.

Egyébként is ő volt az, aki úgy bérelte ki az udvarházat, hogy tisztában volt a ténnyel: a Thorndale-völgy legeslegvégén áll, legalább egy mérföldre mindenféle közüttől. Egy ingatlankiadó oldalon olvasta a ház leírását, bár a benne kavargó ellentétes érzelmek miatt aligha volt abban az állapotban, hogy minden részletet felfogjon, amikor rákattintott a „foglás most” gombra.

„Ha kies magányra vágyik képeslapra kívánczó környezetben, akkor Holly Manor az Ön álmai pihenőhelye a vakációra – szölt a leírás. – Merüljön el a távoli Tóvidék nyugati részének fenséges szépségében, miközben ennek a hagyományos tóvidéki udvarháznak minden luxusát és kényelmét élvezheti.”

A drónfelvételen a pompás régi épület büszkén trónolt Anglia legmagasabb hegyei közt, egy buja növényzettel borított völgy mélyén, karnyújtásnyira a vidék legmélyebb tavától.

A fotókon hangulatos tűz égett a nappali kandallójában, a süppedős kanapét kézműves takarók borították. Az antik asztalokon vadvirágokkal teli vázák álltak, a konyhában egy csillogó, AGA márkájú gáztűzhely, egy natúr tölgyfa asztal és egy össze nem illő porcelánokkal szinte művészien telepakolt tálalószekrény, ami tökéletesen illett az ingatlan korához.

Kryst lenyűgözte a stílus, de inkább az érzelmi kötődés volt a döntő.

Leszámítva azt a csaknem huszonöt évet, ami eltelt, és azt a kétségbeesett vágyakozást, amit az egykori kislány egy szikrányi varázslat iránt érzett, mégiscsak muszáj volt a karácsonyi képeslapra emlékeztető házat választania. Végre eljutott oda, hogy beléphet a házba. Csak az a szomorú, hogy szeretett nagynénijének a halála kellett ahhoz, hogy megvalósíthassa gyermekkori álmát.

Sosem fogja elfelejteni azt a „beszélgetést”, amit Lindával folytatott nem sokkal a halála előtt; nem mintha bármelyikük is számított volna arra, hogy ilyen hamar bekövetkezik. Legalábbis amennyire Krys tudta, Linda – egypár apró panaszt leszámítva – még csak nem is volt beteg. Beszélgetésük utáni éjjel sokáig ébren feküdt az ágyában, mint aki nem hajlandó szembenézni a lehetőséggel, hogy elveszítheti azt a valakit, akire sziklaszilárdan építette az életét.

Észak-londoni lakásában Linda egy csésze tea mellett ültette le Kryst.

– Tudod, hogy ezt a lakást bérelem, így nem sok mindent hagyhatok rád, de van egy kis félretett pénzem. És most, kérek, hagyjuk az ostoba megjegyzéseket arról, hogy költsem csak magamra. Te majdnem olyan vagy nekem, mintha a lányom és egyben az unokám lennél...

– De nem! Nekem nem kell semmi sem!

– Kértelek, hagyjuk a csacsi megjegyzéseket! – Szigorú pillantást vetett Krysre. – Azt szeretném, ha valami izgalmasat kezdenél a pénzzel, amikor majd megkapod. Ne költsd semmi olyanra, ami észszerű vagy praktikus. Inkább valami olyasmire, amiről mindig is álmodtál, ami megmosolyogtat vagy éppen megijeszt. Mindegy. Csak olyasvalami legyen, amire mindig emlékezni fogsz.

– Inkább te kényeztesd magad. Én megvagyok. Hála neked, jól élek.

– Nos, úgy tervezem, hogy még egy jó darabig itt maradok – mondta Linda. – De ha eljön az ideje, azt szeretném, ha olyasvalamit csinálnál, amiről eszedbe jutok. Szórakozz. Az ég a tudója, mennyire megérdemled azok után, ahogy az életed kezdődött.

És Krys úgy gondolta, semmi sem lehet jobb annál, mint olyan házra költenie a hagyatékot, amely oly sok éve annyira mély nyomot hagyott benne.

Nemrég járt le a határozott idejű szerződése karácsonyi beszerzőként egy nagy üzletláncnál, ahol egy szülési szabadságon lévő hölgyet helyettesített. Linda májusban bekövetkezett halála nagyon megviselte, de akkoriban nem volt ideje tisztességesen meggyászolni. A szerződése most lejárt. Krysnek egy újabb időszaki munkalehetőség adódott újév utáni kezdéssel, ameddig még két szabad hónapja van, és ennek igen nagy szükségét érezte. Testi-lelki kimerültségben szenvedett, ráadásul Brett-tel elhanyagolták a kapcsolatukat.

A hosszú vakáció a békés Tóvidéken kellő időt és teret biztosíthat számukra, hogy még akkor is csak egymásra figyeljenek, ha Brettnek hét közben időnként néhány napra vissza kell utaznia Londonba.

Amikor Krys az interneten egy kiadó házat keresgélt a tóvidéken, majdnem leesett a székről, amikor egyszer csak maga Holly Manor bukkant fel. A leírás szerint nemrégiben *„teljes felújításon esett át, akkor alakították át luxusnyaralóházzá”*. Krystle úgy érezte, az udvarház csakis miatta került fel a honlapra, így üzent neki Linda, hogy valósítsa meg az álmát.

Ez egyben azt is jelképezné, milyen sokra vitte, bár biztos, hogy ezt soha nem osztaná meg Brett-tel. A férfi az élete új szakaszához tartozott, amelyben Krys sikeres, független, ambiciózus üzletasszony.

Bizsergett az izgalomtól, ahogy egyre közelebb érték az udvarházhoz. Megannyi év után percek választották el attól, hogy belépjen a fantázia mesevilágába, hacsak Brett nem vezet előbb egy kőfalnak az autót.

Kézfejen egészen elfehéredtek a bütykök, ahogy a kormányt szorította, de azért megkockáztatott egy pillantást a nő felé.

– Frissítsd fel az emlékezetemet, miért volt olyan fontos, hogy éppen *ezt* az ingatlant válaszd?

– Mert már időtlen idők óta ezt kerestem. Mert csodálatos lesz karácsonyi díszbe öltöztetni.

– De neked most pihenéssel kellene tölteni az időt, kedvesem.

– Ez nem munka. Ez *szórakozás*. De ezt te is tudod.

A férfi elnézően pillantott rá kék szemével, ami már akkor is vonzotta, amikor a legutóbbi szerződéses munkája révén találkoztak. Vezető beosztásban dolgozott az áruház karácsonyi reklámkampányát kivitelező marketingügynökségnél, és azonnal kitűnően megértették egymást. Jóképű volt, sármos és ambíciózus, aki azonban nem részesült kiváltságos nevelésben. A gyermekkorában nem volt olyan kemény, mint Krysé, de ettől függetlenül vonzotta a férfi elszántsága.

Tavaszi óta találkoztak, és hol az egyikükénél, hol a másikuknál, de leginkább együtt éltek. Már arról is ejtettek néhány bizonytalan szót, hogy esetleg összeköltöznek, ám még nem hoztak végleges döntést. Mindketten túlságosan elfoglaltak voltak, ide-oda röpködtek az országban és külföldre, későig dolgoztak, ezért a munkájukhoz próbálták alakítani a kapcsolatukat.

Linda halálakor a férfi istápolta Kryst, de egy hét elteltével már mindketten visszatértek a normális kerékvágásba: ismét rutinná vált a szállodában töltött éjszakák kavalkádja, valamint a késő estébe nyúló számítógépes munkák gyakorlata.

Az utóbbi időben Krysnek többször megfordult a fejében, hogy az életnek ennél többről kellene szólnia. Miután a megbízása amúgy is lejárt, úgy döntött, kivesz magának néhány hónapot; az elmúlt időszak izgalmai után levegőt vesz, és megpróbál egy kicsit élni.

Brett egyetértett vele abban, hogy több időt kellene egymásnak szentelniük, különben miért vannak együtt. Azzal is tökéletesen tisztában volt, milyen sokat jelent Krystle-nek a karácsony. Hogy is lehetne ez másképp, hiszen a karácsony a *foglalkozása*.

Mintegy tizenkét éve, amióta befejezte az egyetemet, az ünnepi időnyre szakosodott beszerzőként szerzett magának nevet: áruházak, kertészeti üzletek, lakberendezési boltok számára vásárolt díszeket. Az általa kitalált és összeállított karácsonyi dekorációk tucatnyi üzletet díszítettek. Ahogy a karácsony lezajlott, a folyamat már januárban újrakezdődött. Először Európa-szerte járta végig a kereskedelmi kiállításokat, vásárokat, majd leadta a megrendeléseket, azután tavasszal a saját áruházi csapatának mutatta be a termékpalettát, mielőtt júliusban megrendezték volna a sajtóbemutatót.

Maga volt a megtestesült „Mrs. Karácsony”, Linda halála óta azonban kissé megfakult az álommunka ragyogása, lehullott róla a csillámpor.

Eddig minden évben a nagynénjét kérte meg, hogy az üzletekben megnézzék az „ő dekorációit”. Idén viszont nem vitte rá a lélek, hogy egymaga járja körbe a helyeket, Brett pedig nem ért rá.

Linda volt az egyetlen ember, aki tudott a karácsonyi-képeslap-házról. Krys nem mesélt Brettnek arról a gyerekkori sötét délutánról. Soha nem beszélt még neki a származásáról, tehát Brett nem tudott arról, hogy milyen nehéz volt egy nyomorúságos szobában felnőni, ahol mállott a festék a falakról,

és paplanba kellett burkolóznia, mert az anyja nem tudta kifizetni a villanyszámlát.

A férfinak fogalma sem lehetett arról, milyen érzés volt, amikor jó szándékú emberek az első és egyetlen vakációját alkalmával elvitték a tavakhoz, és neki ezért hálásnak kellett lennie, holott csak azt érezte, milyen más az ő élete, mint azoké, akik segítettek neki. Most, hogy már felnőtt, és kemény munka árán, valamint némi szerencsével megváltozott az anyagi helyzete, többször adakozott névtelenül jótékony célra, de még mindig irtózott attól, hogy más bakancsát húzza a lábára.

Megmozgatta a lábujjait. Márkás bakancsot hordott, és egy bélelt kabátot, ami még a mai viszonyok mellett is jó sok villanyszámlára lenne elegendő. A cipőt Brett-től kapta, aki egy új Barbour márkájú dzsekivel ajándékozta meg magát.

– Látod – mondta, miközben oldalt a nőre pillantott, ahogy a göröngyös úton zötykölődtek –, bárcsak megvettem volna a kabát mellé azt a svájcisapkát is!

– És miért nem vetted meg? – kérdezte Krys.

– Mert azzal már túlságosan hipszter lennék – felelte. – Aztán egyszer csak azon venném észre magam, hogy a Porschémat egy robogóra cserélem, a mostani munkám helyett pedig egy vegán, macskás kávézót üzemeltetek.

A nő kuncogott, Brett visszanevetett. Nagyon szórakoztató egyébként, ha nem nyomják agyon a munkával járó gondok. Levette egyik kezét a kormányról, és megveregette Krys combját.

– Brett! Vigyázz!

– Jésszus!

Még épp időben rántotta el a kormányt, hogy kikerüljön egy vízzel teli kátyút.

Krys pulzusa az egekben volt, a visszapillantó tükörben megpillantotta saját riadt ábrázatát.

– Egészen biztos vagy abban, hogy ez a jó út? – kérdezte.

A férfi még jobban markolta a kormányt.

– A felvágós GPS-nyanya szerint igen.

– Az eligazítás szerint viszont nem.

Krysnek fogytán volt a türelme.

– Azt mondták, hogy a másodrendű útról letérve a kövesúton menjünk tovább, és hagyjuk figyelmen kívül a navigációs rendszert.

A férfi káromkodott egyet, amikor a kerekek egy újabb köre futottak.

– Kész vagyont fizettem ezért a tisztességes GPS-ért, úgyhogy átkozottul megbízom benne. Egyébként is, itt képtelenség megfordulni. Ezen a földúton egy autó is alig fér el, a felvágós navigációs nyanya pedig azt állítja, hogy már csak öt percre vagyunk a háztól.

A sötétedő, ólomszürke novemberi égbolt alatt, a szakadó eső függönyén át Krys a tájat vizslatta, hátha megpillantja az udvarház fényeit. De semmit sem látott. Egyre jobban aggodott.

– Tudod, mit? Keressünk valahol egy birtokbejáratot vagy egy kapubejáratot, ahol meg tudunk fordulni, és visszamegyünk az országútig, ahonnan követhetjük az útba igazítást.

– Nem. Már majdnem ott vagyunk. Nézd! Nem az a ház az ott, a mezőn túl? – Gyalogostempóra lassította a kocsit.

Előttük egy kis patak keresztezte az utat, és pár száz méterrel arrébb tényleg ott magasodott egy nagy kőház, amelynek a földszintjén fények égtek. Krys lenyitotta az ablakot, hogy jobban lásson; ónos eső csapott az arcába, úgyhogy gyorsan becsukta.

– Úgy tűnik, hogy az – mondta némi kétkedéssel a hangjában.

– Én biztos vagyok abban, hogy az. Nézd csak az átkozott nagy kéményeket! Éppen ezekről álmodoztál.

Igaza volt. A ház tetején négy vastos, a tóvidékre jellemző kémény trónolt.

– Valóban annak tűnik, de ezen az úton nem tudjuk megközelíteni. Egy patak folyik keresztül rajta. Nézd!

– Az csak egy csermely, és azon a táblán az áll, hogy „Gázló” – állapította meg Brett. – Ez pedig egy összkerék-meghajtású autó. Épp ilyen helyzetekre tervezték.

– *Igen, de...*

Lehet, hogy a Porsche Cayenne-t arra tervezték, hogy átevicéljen egy csermelyen, de arra biztosan nem, hogy megküzdjön egy olyan áradattal, amely előttük zubogott, és percről percre duzzadt.

– Nem, Brett, ne kísérletezz! Fogalmad sincs arról, hogy milyen mély, vagy mi van az alján.

– Például micsoda?

– Szikladarabok, fák és... hm kötörmelék.

– Mikor vesztetted el a kalandvágyadat, Krys? Amit úgy szeretek benned! Csak nem fog megállítani bennünket egy kis patakocska éppen most, amikor már olyan közel vagyunk?

A nő összeráncolta az orrát. A vízfolyás nem tűnt *túlságosan* veszedelmesnek, és egy hevenyészett köves lejáró vezetett le hozzá. Az udvarházban égtek a lámpák, ami azt jelentette, hogy valaki már biztonságban odaért, és *nagyon* sokáig tartana visszatérni az országútra.

Elképzelte, ahogy belép az ajtón, meghallja a tűz ropogását, átöleli a kandallóból áradó meleg és talán az AGA tűzhely sütőjében sült karácsonyi gyümölcsös pite illata, amit nekik készítettek. Olyan hosszú volt az út London északi részéből idáig, és *olyan* nagyszerű lenne még sötétedés előtt megérkezni.

– Úgy gondolom, nagyon óvatosan megkísérelhetjük.

Ennyi elég is volt Brettnek.

– Alig várom, hogy leüljek egy sörrel, és feltegyem a lábamat.

Mielőtt még valamit szólhatott volna, a férfi menetbe tette az autót, és elindult a lejtőn a patak felé. Krys elfojtott egy „Várj!” kiáltást, megkapaszkodott az ülésben, közben biztat-ta magát, hogy ne legyen már nyuszi. Nem lesz semmi baj. A Porsche átvágott a vízen, és már kifelé indult, amikor egy zökkenéssel megállt.

Brett felmordult.

– A francba!

Krys érezte, hogy a jármű megremeg a kerekeket körülvevő víz nyomásától, de megpróbált nyugodt maradni.

– Mi volt ez?

– Olyan érzés, mintha kő lenne a hátsó kerekek alatt. A fene egye meg! Már azt hittem, hogy túljutottunk rajta.

Elszántan, összehúszva ajkait, rátaposott a gázra. A kocsi makacsul mozdulatlan maradt, de a motor sívítva tiltakozott.

– Elég, Brett! Hagyd abba! Elakadtunk. Ha felpörgeted a motort, az nem segít.

– Meg kell próbálnom.

Brett padlógázt nyomott. A víz zúgása csaknem olyan hangos volt, mint a motor.

– Állj le! – kiáltotta Krys. – Minek hajtottál a vízbe?

Ezzel inkább magának tett szemrehányást, hogy miért engedte a patakba hajtani Brettet.

– Miért hoztál ide minket, erre az isten háta mögötti helyre? – vágott vissza ingerülten a férfi.

– Nem is vagyunk az isten háta mögött. Egyszerűen hülyék voltunk. De veszekedéssel nem megyünk semmire. Most

az a legfontosabb, hogy lássuk, mit tudunk kezdeni ebben a helyzetben.

Brett levette a kezét a kormányról, és megütögte a fejét.

– Várjunk, hátha jön segítség?

– Nem. Az túl veszélyes, és egyébként is ki jönne ide, hogy megmentsen minket?

– A Sárga Angyalok?

Felkapta a telefonját, és káromkodott egyet.

– Nincs térerő! Átkozott leprafészek!

– Tudtad, hogy errefelé nincs mobilfedettség.

– Pedig még csak nem is a vadonban vagyunk! Valahol a közelben lennie kell térerőnek.

Én nem vennék rá mérget – gondolta Krystle. Egy tompa puffanás az ajtón elterelte a figyelmét Bretttről. Odakint egy féltelmetes méretű faág úszott el vészes sebességgel az autó mellett. Lehet, hogy a patak nem *túl* mély, de nagyon erős a sodrása.

– Szerintem gyorsan pakoljuk ki a holminkat, és gyalogoljunk el az udvarházba! Ott aztán használhatjuk a vezetékes telefont.

– Micsoda? – horkant fel a férfi hitetlenkedve. – Nem hagyhatjuk csak úgy itt az autót, a folyó kellős közepén!

Ahogy Krys kinézett az ablakon, érezte, hogy egy kicsit gyorsabban ver a szíve. A víz már majdnem a küszöböt nyaldosta. Megesküdött volna, hogy az elmúlt nagyjából egy percben a vízszint jócskán megemelkedett.

– Azt hiszem, most már ideje kiszállnunk – mondta határozottan.

A férfi habozott, kikémlelt az ablakon. Egy kicsit sápadtabbnak tűnt, amikor visszafordult Krys felé.

– Talán igazad van, de te maradj a kocsiban. Majd én elmegegyek, és hozok segítséget.

Tétován megfogta az ajtó fogantyúját.

Némi küszködés árán kinyitotta az ajtót, és káromkodva beletottyant a vízbe.

– Már nem esik annyira! – kiáltotta vissza. – Maradj bent a szárazon, én majd felmegyek egy darabon a dombra, hátha ott van térerő.

– Nem maradok, Brett!

Már késő volt. A férfi a mellettük elszáguldó patak zubogásától nem hallhatta őt. Krys figyelte, ahogy Brett felkapaszkodik a parton, lecsúszik a túloldalon, majd eltűnik az esőben. Még fél percig üldögélt, és elképzelte, hogy a férfi milyen mérges lesz, amikor visszajön; a haja a fejéhez tapad, az új csizmája pedig ki sem látszik majd a sártól...

– Ó!

Biztos volt abban, hogy az autó megremegett.

Tetőtől talpig libabőrös lett, és amikor ismét egy pillantást vetett a vízszintre, eldöntötte, hogy egy perccel sem marad tovább az autóban, nem itt fogja megvárni Brettet. Ha közben bőrig ázik, akkor is megpróbálja a táskák egy részét kipakolni a hátsó ülésről arra az esetre, ha a víz tovább emelkedne. Megkísérli, hogy legalább az utazótáskáját és néhány doboz karácsonyi díszet biztonságba helyezzen. Ha sikerül, a bőröndöket is kiveszi a csomagtartóból.

Kinyitotta az ajtót, bár nagyobb erő kellett hozzá, mint gondolta. Akkor aztán rájött, hogy a víz a küszöb fölé emelkedve csordogál az autóba.

Kézitáskáját a vállán át keresztbe tette, lecsusszant a kocsiból, és rémülten felvisított. A sötétbarna, jeges víz a térde fölé ért. A patak alja egyenetlen és síkos volt, a lába becsúszott a szikladarabok közé egy részbe, ettől a farmerja egészen a csípőjéig vizes lett. Valahogy kiszabadította utazótáskáját a hátsó ülésről, és felhajtotta a partra. A két, díszekkel teli doboz a vezető oldalán volt viszont, és a víz már a combja körül örvénylett.

Brett a csomagtartóba tette az aktatáskáját, úgyhogy arról le kellett mondania.

Behúzta magát a hátsó ülésre, és a műanyag doboz után nyúlt, amibe kedvenc díszgömbjeit csomagolta. Már a doboz peremén volt a keze, amikor a kocsi az oldalára dőlt, és a hátsó ajtón kilógó lába a levegőben kalimpált. Sikoltozni kezdett. Az autó a víz nyomásától rázkódott, fülsiketítő volt a zaj. Más választása nem lévén, kénytelen volt mindent otthagyni.